

Benvolgudes regidores,

Benvolguts regidors,

Amigues i amics:

Un any més ens congreguem en aquesta plaça que porta el nom d'avui per commemorar com cal, i si pot ser cada vegada millor, el dia nacional del nostre país. Caldes és un tros del nostre país i el nostre poble i el seu Consistori vol participar activament de l'expressió de la voluntat col·lectiva de Catalunya.

Tots els països del món es dediquen oficialment un dia a sí mateixos, i en aquest sentit nosaltres els catalans no som diferents. Els dies nacionals són un exemple més del potent repertori de símbols que els països utilitzem per autodefinir-nos i, d'alguna manera, autoproclamar-nos, sobretot si no tenim gaires maneres més de fer-ho. Per a un país com el nostre, que no acaba d'encaixar bé als mapes, la diada nacional és una bona ocasió per demostrar una certa voluntat col·lectiva de continuar existint. És clar que això ho hem de fer cada dia i a cada moment si volem que persisteixi aquesta legítima voluntat de ser, però l'Onze de setembre és com si ho poguéssim fer, per un dia, de manera més oberta i relaxada, més normal i més oficial. I aquest acte d'avui, que pretén aplegar el Consistori i la societat civil, n'és una mostra.

I és que la nostra diada és efectivament una festa cívica. Nosaltres no fem desfilades militars ni exhibicions de potencial bèlic. Per sort, mai se'ns ha donat bé això. Nosaltres posem la senyera al balcó, llegim manifestos o fem ofrenes. Però la nostra diada ha de tenir necessàriament, també, un punt de reivindicació. Perquè commemorem la pèrdua de les llibertats històriques de Catalunya. I commemorem la derrota precisament per no oblidar-nos de les llibertats. Perquè tots els pobles tenim el dret de proposar i decidir sobiranament quin tipus de relacions volem establir amb altres pobles, ja siguin veïns o llunyans. I mentre l'exercici d'aquest dret no sigui reconegut de manera ben clara al poble de Catalunya, d'alguna manera la nostra Diada haurà de continuar essent reivindicativa.

El país són les persones, i el país només ho serà si les persones que hi viuen volen que ho sigui. A tots nosaltres, per tant, ens recau la responsabilitat màxima de mantenir viva la flama de la nostra consciència col·lectiva, i val a dir que no ho tenim fàcil. No ho hem tingut mai fàcil. Però com més conscient és un poble de la seva identitat (cultura, història, llengua) més difícil resulta que li fasegin.

I no ens equivoquem. El país no són les infraestructures, els retards en els trens de rodalies o les mancances en el subministrament elèctric. El país tampoc són les escoles ni els hospitals ni els centres d'atenció a la dependència, tot i que això, evidentment, és importantíssim i marca la qualitat d'un país. Un país és més que això, és això i alguna cosa que hi ha per sota d'això. Un país són els seus ciutadans, és allò que es veu i es toca, però també és la voluntat i la identitat que ens relliga i ens uneix. No hi ha cap país de veritat que en la seva base no hi tingui un mínim sentiment compartit de pertinença a una mateixa comunitat.

La identitat es construeix a través de moltes maneres, i una d'elles –ni molt menys la més positiva- és a través del sentiment de greuge. La majoria dels ciutadans d'aquest país, que vivim i paguem impostos aquí, parlem la llengua que parlem i haguem nascut on haguem nascut, ens sentim avui maltractats per un estat que no compleix els mínims d'inversió acordats al nostre país, que ens oculca sistemàticament la veritat de les balances fiscals i que pressiona al màxim les capacitats d'aquest país fins al punt de posar-lo al límit de la seva capacitat productiva i creativa, que és molta, però no infinita.

En dies com avui, les institucions d'aquest país, els partits polítics, les associacions, els ciutadans... tots hauríem de parlar amb una sola veu, ben clara i ben forta, per aturar aquesta política d'estat i per reivindicar un tracte just i equitatiu vers els nostres ciutadans. Malauradament, sobretot a les institucions i als partits, no se'ns dona gaire bé això de fer pinya i unir esforços per avançar com a país i reivindicar davant dels altres, de manera unitària, coses elementals. Ho hem demostrat recentment en motiu del nou estatut. Però algun

dia tots plegats n'haurem d'aprendre, perquè ens hi va el futur. El futur en un doble sentit: el futur del nostre progrés, i el futur del nostre país.

Amigues i amics, us desitjo una bona Diada.

Visca la Llibertat!! Visca Catalunya!!